

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๓ - ๓๕/๒๕๕๔

เรื่องพิจารณาที่ ๑๕/๒๕๕๓

เรื่องพิจารณาที่ ๒๐/๒๕๕๓

เรื่องพิจารณาที่ ๑๒/๒๕๕๔

วันที่ ๗ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

เรื่อง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๔๐ (๑) (๓) มาตรา ๘๑ (๑) (๒) มาตรา ๑๕๓ วรรคหนึ่งและวรรคสอง และมาตรา ๒๑๕ หรือไม่

ศาลยุติธรรมส่งคำโต้แย้งของคู่ความ รวม ๓ คำร้อง เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๑ ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบ สรุปได้ดังนี้

คำร้องที่หนึ่ง (เรื่องพิจารณาที่ ๑๕/๒๕๕๓) นายชัชชัย โชติบุตร เป็นโจทก์ฟ้องนางกฤติมา หรือวรรณิกา ชัยนพภัทรกุลหรือกลิ่นขจร เป็นจำเลย ต่อศาลแขวงนนทบุรีเป็นคดีอาญาหมายเลขคำที่ ๓๒๐๑/๒๕๕๑ ว่า จำเลยถูกศาลล้มละลายกลางมีคำสั่งพิทักษ์ทรัพย์เด็ดขาดและมีคำพิพากษาให้เป็นบุคคลล้มละลาย ได้หลอกลวงขอกู้ยืมเงินโจทก์จำนวน ๕,๕๐๐,๐๐๐ บาท โดยทำหลักฐานการกู้ยืมไว้ต่อกัน และจำเลยได้หลอกลวงให้โจทก์เข้าทำสัญญากู้ยืมเงินกับจำเลยในฐานะตัวแทนผู้รับมอบอำนาจของผู้อื่นและสัญญาว่าจะชำระเงินกู้คืนทั้งหมด ต่อมาจำเลยผิดนัดไม่ชำระเงินคืน

ศาลแขวงนนทบุรีไต่สวนมูลฟ้องแล้วเห็นว่าคดีไม่มีมูล พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ พิพากษายกอุทธรณ์ โดยเห็นว่า คดีต้องห้ามอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๕๕๓ มาตรา ๒๒

- ๒ -

โจทก์ยื่นคำร้องต่อศาลแขวงนนทบุรี ว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๑๕

ศาลแขวงนนทบุรี เห็นควรให้ส่งคำโต้แย้งของกลุ่มความเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

คำร้องที่สอง (เรื่องพิจารณาที่ ๒๐/๒๕๕๓) ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไก่ทองการเกษตร เป็นโจทก์ฟ้องนายปรีชา พงศ์กาสอ เป็นจำเลย ต่อศาลแขวงลำปางเป็นคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๗๘/๒๕๕๓ ว่า จำเลยในฐานะเป็นผู้รับฝากสินค้าหรือเป็นผู้ครอบครองปุ๋ยอินทรีย์สูตร ๑๖ - ๒๐ - ๐๐ จำนวน ๕๒๐ ถุง รวมมูลค่า ๒๗๐,๔๐๐ บาท ได้เบียดบังเอาปุ๋ยอินทรีย์ดังกล่าวเป็นของตนหรือบุคคลที่สามโดยเจตนาทุจริต การกระทำของจำเลยดังกล่าวมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒ มาตรา ๕๕ และมาตรา ๕๑ จำเลยให้การปฏิเสธและนำสืบว่า จำเลยไม่เคยรับฝากปุ๋ยและครอบครองปุ๋ยของโจทก์

ศาลแขวงลำปาง พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลแขวงลำปางมีคำสั่งว่า คำฟ้องอุทธรณ์ของโจทก์ฟุ่มเฟือยและมีลักษณะเสียคดีศาล ทั้งเป็นการโต้แย้งดุลพินิจของศาลในการรับฟังพยานหลักฐานซึ่งเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๒๒ ห้ามมิให้โจทก์อุทธรณ์คำพิพากษาของศาลแขวงในปัญหาข้อเท็จจริง ประกอบกับโจทก์มิได้ยื่นคำร้องขอให้ผู้พิพากษาที่นั่งพิจารณาพิพากษาในศาลแขวงอนุญาตให้อุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง จึงไม่รับอุทธรณ์

โจทก์ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์และคำร้องขอให้ศาลแขวงลำปางส่งความเห็นโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ และมาตรา ๒๑๕

ศาลแขวงลำปาง เห็นควรให้ส่งคำโต้แย้งของกลุ่มความเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

คำร้องที่สาม (เรื่องพิจารณาที่ ๑๒/๒๕๕๔) นายอัศวิน เอสเซอร์ เบิร์ด เป็นโจทก์ฟ้องนายวิชัย จรียากรกุล เป็นจำเลย ต่อศาลแขวงเชียงใหม่เป็นคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๕๓๖๖/๒๕๕๓ ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๓๗ มาตรา ๒๖๗ และมาตรา ๕๑

ศาลแขวงเชียงใหม่ได้สวนมูลฟ้องแล้ว พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลแขวงเชียงใหม่เห็นว่า อุทธรณ์ของโจทก์เป็นการโต้แย้งมูลฟ้องในการวินิจฉัยพยานหลักฐานของศาล เป็นอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงซึ่งต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๒๒ จึงมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์ โจทก์ยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับอุทธรณ์และคำร้องขอให้ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ส่งความเห็นโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๔๐ (๑) (๓) มาตรา ๘๑ (๑) (๒) มาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง และมาตรา ๒๑๕

ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ เห็นควรให้ส่งคำโต้แย้งของกลุ่มความเพื่อศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า ศาลรัฐธรรมนูญมีอำนาจรับคำร้องทั้งสามนี้ไว้พิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง หรือไม่ เห็นว่า ตามคำร้องทั้งสามมีประเด็นโต้แย้งว่าพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๒๒ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓ วรรคสอง มาตรา ๔ มาตรา ๔๐ (๑) (๓) มาตรา ๘๑ (๑) (๒) มาตรา ๑๕๗ วรรคหนึ่งและวรรคสอง และมาตรา ๒๑๕ หรือไม่ ซึ่งยังไม่มีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญเกี่ยวกับบทบัญญัตินี้มาก่อน กรณีจึงต้องด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคหนึ่ง ประกอบข้อกำหนดศาลรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาและการทำคำวินิจฉัย พ.ศ. ๒๕๕๐ ข้อ ๑๗ (๑๓) ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งรับคำร้องทั้งสามไว้พิจารณาวินิจฉัย โดยให้รวมการพิจารณาและวินิจฉัยคดีทั้งสามคำร้องนี้เข้าด้วยกัน

ประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปมีว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่โต้แย้งว่าขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ นั้น เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะต้องพิจารณาวินิจฉัยต่อไปตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง หรือไม่

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๒๒ มิใช่บทบัญญัติห้ามหรือตัดสิทธิคู่ความที่จะนำคดีขึ้นสู่ศาลอุทธรณ์ไปเสียทุกกรณี แต่เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์ในการอุทธรณ์คัดค้านคำพิพากษาของศาลแขวง เฉพาะในปัญหาข้อเท็จจริงในคดีที่มีอัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกินสามปี อันถือว่าเป็นคดีอาญาที่ไม่ร้ายแรง ทั้งบทบัญญัติในส่วนที่ห้ามคู่ความอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริง ก็ไม่ได้เป็นบทบังคับ

โดยเด็ดขาด เพราะคู่ความยังสามารถอุทธรณ์ในปัญหาข้อเท็จจริงได้หากเข้าเงื่อนไขตามมาตรา ๒๒ ทวิ ซึ่งได้บัญญัติให้ทั้งโจทก์และจำเลยอุทธรณ์คำพิพากษาของศาลแขวงในปัญหาข้อเท็จจริงในคดีซึ่งต้องห้ามมิให้อุทธรณ์ตามมาตรา ๒๒ ได้ ถ้าผู้พิพากษาคนใดซึ่งพิจารณาหรือลงชื่อในคำพิพากษาหรือทำความเข้าใจในศาลแขวงเห็นว่าข้อความที่คัดค้านนั้นเป็นปัญหาสำคัญอันควรสู่ศาลอุทธรณ์และอนุญาตให้อุทธรณ์ หรืออธิบดีกรมอัยการหรือพนักงานอัยการซึ่งอธิบดีกรมอัยการได้มอบหมายลงลายมือชื่อรับรองในอุทธรณ์ว่ามีเหตุอันควรที่ศาลอุทธรณ์จะได้วินิจฉัยก็ให้รับอุทธรณ์นั้นไว้พิจารณาต่อไป ดังนั้น พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๒๒ จึงเป็นบทบัญญัติที่ใช้บังคับแก่บุคคลทุกคนโดยเสมอกันในทางกฎหมาย มิได้เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม และรับรองสิทธิของบุคคลในกระบวนการยุติธรรมไว้อย่างเหมาะสมแล้ว ส่วนการที่พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง พ.ศ. ๒๔๕๕ มาตรา ๒๒ (๑) ถึง (๔) ให้สิทธิจำเลยในการอุทธรณ์ได้มากกว่าโจทก์ก็เป็นไปตามหลักการพื้นฐานในระบบงานยุติธรรมทางอาญาที่จะต้องให้โอกาสจำเลยต่อสู้คดีได้อย่างเต็มที่ ชอบด้วยหลักนิติธรรม รวมทั้งการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลตามรัฐธรรมนูญแล้ว คำโต้แย้งของโจทก์ในคดีดังกล่าวจึงไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๑ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งจำหน่ายคำร้องทั้งสาม

(คำสั่งที่ ๓๓-๓๕/๒๕๕๔)

[Signature]

(นายเจริญ ภัคดีชนากุล)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายจรูญ อินทจาร)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายเฉลิมพล เอกอุรุ)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายจักษ์ ชลวร)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายนุรักษ์ มาประณีต)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายบุญส่ง กุลบุปผา)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายสุพจน์ ไข่มุกด์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

[Signature]

(นายอุดมศักดิ์ นิติมন্ত্রী)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ